

Я да го държамъ, да го изгле'амъ!
Оту що сакате, тва чинете му.“
Дете ми расти и ми порастн,
И ми съ стори найдобаръ юнакъ,
И ми съ стори царъ надъ царе'и,
И ми съ стори кракъ надъ крале'и.

68.

Митре и Стефанъ и Гьорги Арнауце.

Седнале ми две ѣтарви млади
Седнале ми на високи диванъ,
Подфарле'етъ злато-но яболко;
Една фарлятъ, друга го дочеквитъ.
'И догледалъ Гьорги Арнауце,
Какъ догледалъ 'убави невести,
Ишкилъ нему му ѣ останало.
Пріятелство що ми не знаело.
Богъ го убилъ Гьорги Арнауце!
Що пособралъ 'се одбрана войска,
Да ми грабитъ лична Митре'ица,
Да ми грабитъ лична Стефо'ица.
Тога ми съ две ѣтарви пулѣтъ
Отъ бедени високи чардаци,
Що да видѣтъ чудо и големо,
Кѣде войска обколила ними!
Тога юнакъ Митре и Стефана
Сонъ 'и сварилъ и заспале два-та.
Тога велѣтъ две ѣтарви млади:
Како да 'и отъ сонъ разбудеетъ.
Тога велитъ ашикъ Митре'ица:
„Айти тебѣ млада Стефо'ице!
Ай скорни го Митре любовъ моя,
Ясъ ке скорна Стефа любовъ твоя;
Тукъ задскри съ задъ мраморъ дирека,
Оти Митре ми ѣ лунича'о,
Данъ те тебе со сабя посечитъ.
Та ми пойде млада Стефо'ица,
И съ задскри задъ мраморъ дирека,
Лекумъ него млада го скоривать.